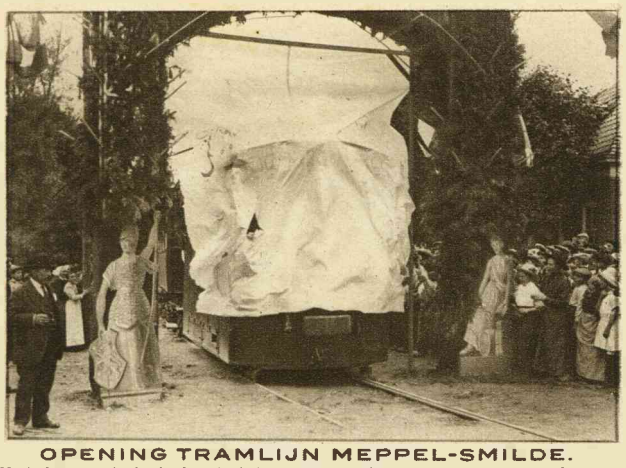

OPENING TRAMLIJN MEPPEL-SMILDE.
Verleden week had de plechtige opening plaats van de tramlijn Meppel-Smilde, aan welke lijn een dringende behoefte bestond. Bij den ingang van Meppel was over de baan een eerepoort opgericht, die met papier was dichtgeplakt. Op het oogenblik dat de eerste tram Meppel binnenreed, werd dit papier natuurlijk verscheurd, met welk feit de baan als geopend kon worden beschouwd. (*V.F.B.*)

DE AVONTUREN VAN JOE JENKINS

(3) ## II. HET VALSCHE SIERAAD. (Vervolg)

Het dier begint opeens hevig te blaffen, toornig, woedend, zooals ik het anders heelemaal niet van hem gewoon ben, en rent als een bezetene vooruit. Ik volg het dier met de oogen en plotseling zie ik de oorzaak van de opwinding van mijn hond: aan het tuinhek van mijn huis staat de marskramer.

Ik houd mijn schreden in. De hond rent als bezeten op den vreemde af, die angstig een paar passen achteruit wijkt. Het dier heeft tegen dezen man hetzelfde onverklaarbare wantrouwen als ikzelf. Juist nader ik mijn huis, toen ik zie, dat mijn vrouw snel het kiezelpad komt afloopen. Reeds vóór haar ben ik ter plaatse..

De marskramer haalt een klein wit couvert tevoorschijn en zegt glimlachend tot mijn vrouw: „Vandaag wil ik u niets verkoopen, mevrouw, vandaag wil ik u iets *geven*." Ik kijk hem verbaasd van het hoofd tot de voeten aan. Hij haalt twee langwerpige kaarten uit de envelop. „Dit zijn twee plaatsbewijzen, voor den bioscoop," zegt hij haastig. „Zij zijn alleen voor vanavond geldig. Alstublieft, mevrouw." . . . Met deze woorden overhandigt hij mijn vrouw de beide kaarten, die zij aarzelend aanneemt, „en ik verzoek u. . . . *ga er heen*!" Een weinig verbaasd over den zonderlingen tongval, kijk ik mijn vrouw aan, die verstrooid naar de beide kaarten staart. „Wil je dat wij er heen gaan?" begin ik.

„Ik moet bekennen, dat ik weinig idee heb." Daarmede draai ik mij om naar den marskramer. Tot mijn verbazing bemerk ik eerst nu, dat hij verdwenen is.

Ik kijk stom de straat af, dan, na een poosje, zeg ik, terwijl ik mij tot mijn vrouw keer:

„Geef hier!" en steek de hand naar de kaarten uit.

Met een ruk trekt Fanny haar hand terug. Alsof ze haar inhoud aan mijn greep ontrukken wil. En dan zegt ze op een toon, zoo energiek. . . neen. . . . vijandig... zooals ik het nog nooit van haar gehoord heb:

„Ik zal naar den bioscoop gaan. Wanneer jij niet wilt, dan ga ik alleen." Daarmede keert ze zich om en gaat met bijzonder groote stappen op het huis toe.

Wat bleef mij over? Nog nooit heb ik mijn vrouw alleen laten uitgaan. Daarom heb ik mij verkleed, goedschiks of kwaadschiks, en ben met mijn vrouw naar den bioscoop gegaan.

De rest weet u, Mr. Jenkins. Het eerste wat wij zagen was een humoristische kinderfilm. Dan kwam de groote attractie, ‚De mummie.' Dan kwam de week-kroniek. . . . en dan. . . . bij een der beelden. . . . ik moet u bekennen: ik herinner me zelfs niet eens meer, wat er op 't linnen voorviel. . . . toen mijn vrouw plotseling met een ontzettenden schreeuw opsprong en met de rechterhand sidderend op het schitterende beeld voor ons wees."

„Het was de film ‚Sven Hedin te Berlijn'" antwoordde Joe Jenkins rustig. . . .

De wagen rolde in langzamen draf door den nachtelijken buitenweg, die zich in eindelooze eentonigheid verloor tot in de laatste uitloopers van het donkere Kiefernwoud. Joe Jenkins keek zwijgend naar buiten in den bewegingloozen nacht.

„Is het mogelijk," begon hij na een lange pauze, . . . „dat een der personen op de Sven Hedin-Film uw vrouw bekend is?"

De houtsnijder schudde glimlachend het hoofd.

„Buitengesloten, Mr. Jenkins."

„Hm. . . . u kent het verleden van uw vrouw nauwkeurig?"

„Heel nauwkeurig. Ze was kamenier bij verscheidene voorname families. Haar getuigschriften zijn in een woord uitstekend; overal was men buitengewoon over haar tevreden."

„Haar papieren zijn zonder leemten?"

„Volkomen. Niet één dag was zij in die vier jaren buiten betrekking."

Jenkins keek op zijn horloge. „Ik hoor een auto ons tegemoet komen. . . ." Een korte toeroep en met een ruk hield de automobiel ratelend stil naast de vigilante. De detective haalde een visitekaartje te voorschijn. „Hier. . . . mijn adres. . . . indien iets nieuws gebeurt. . . . en ik ben zeker, dat er iets gebeuren zal. . . . dan belt u mij in het hotel op." — „Ik zal het direct doen, Mr. Jenkins. . . . ik had graag gewild, dat u met me. . . ."

De auto zette snuivend en knetterend aan. „Waarheen?" vroeg de chauffeur vol dienstijver, schijnbaar blij, in deze afgelegen streek nog een vrachtje te krijgen.

De detective wierp een blik op het wijde landschap. Daar vooraan in 't Oosten, lag een vochtig, roodachtig schijnsel over den horizon: het nachtelijk Berlijn, dat zijn rustelooze, stralende weerkaatsingen tot aan de wolken opwierp! Jenkins luisterde een oogenblik naar het gelijkmatige ratelen van de zich verwijderende vigilante, dan zei hij zachtjes:

„Naar den bisocoop!"

De telefoon op het lichte cilinder-schrijfbureau sloeg aan. Mr. Joe Jenkins, die juist van het eerste ontbijt op zijn kamer teruggekeerd was, nam den hoorn eraf. Een opgewonden, mannenstem zei haastig en ademloos:

„Mr. Jenkins. . . . *ik* ben het. . . . Michaelis. . . iets onbegrijpelijks, Mr. Jenkins. . . . blijf u alsjeblieft thuis. . . . ik kom onmiddellijk. . . ."

Jenkins keek op zijn horloge: half tien. . . . „Wanneer kunt u hier in 't hotel zijn, mijnheer Michaelis?"

„Binnen een goed uur."

„Well. Ik wacht u." De detective nam de korte Briar-pijp van den schoorsteenmantel, stak ze omslachtig en nauwkeurig aan en ging dan op zijn gemak de trap af naar de benedenvertrekken van het hotel waarin de leeszaal was. Hier, op reusachtige, groenbespannen tafels, lagen couranten in alle talen. Jenkins zette zich behaaglijk in een der diepe weeke clubstoelen en verdiepte zich in de Chicago Daily News. —

„Mr. Jenkins!"

De portier opende de deur. „Er is een heer, die u wil spreken!"

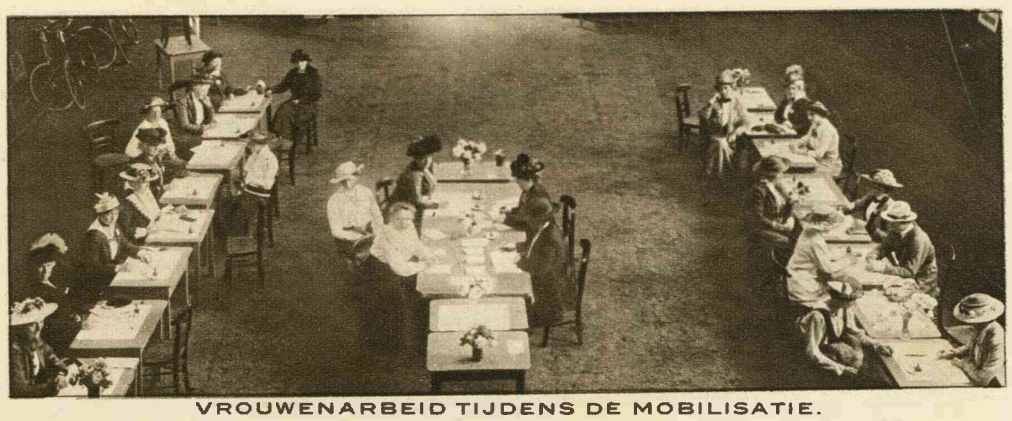
De aangekomene trad met haastige schreden binnen. Een doodelijke spanning lag op zijn gezicht, waaruit de laatste bloeddroppel geweken was. De oogen lagen diep ingezonken in hun kassen, als bij een zware zieke, en in de groote pupillen flikkerde een koortsachtige glans. Joe Jenkins reikte den bezoeker de hand; de rechterhand van den ander lag een oogenblik sidderend in de zijne. „U hebt iets bijzonders te berichten, mijnheer Michaelis?" vroeg hij met rustige stem. — „Ja, Mr. Jenkins." De bezoeker zonk, half onwillekeurig, in een stoel. „U verontschuldigt me wel," zei hij met moede stem, „maar. . . . ik heb het gevoel alsof ik in de volgende minuut een beroerte krijgen zal, Mr. Jenkins." (Wordt vervolgd).

J. G. VAN MEEL †
Te 's-Gravenhage is plotseling, in den ouderdom van 51 jaar overleden de bekende musicus J. G. van Meel, directeur-organist van het zangkoor „Sursum Corda" der Kerk van O. L. Vrouw van Goeden Raad, Bezuidenhout.

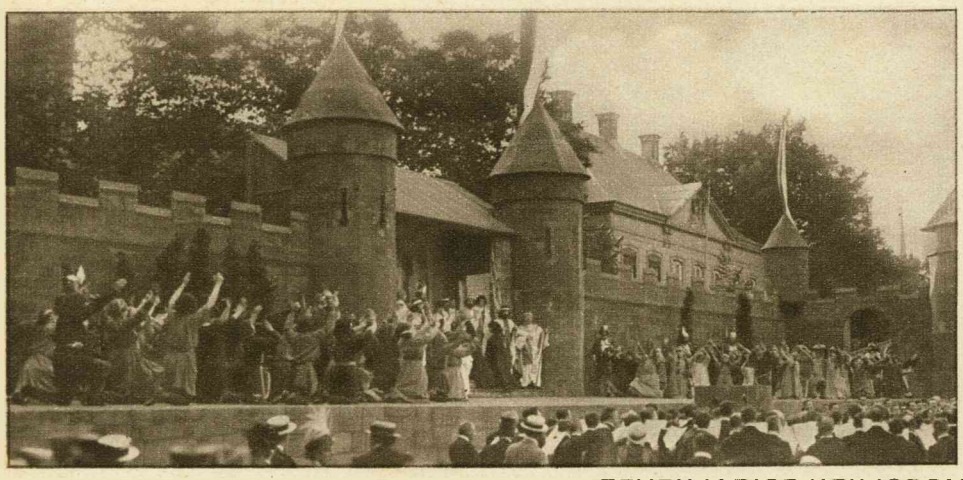
DE RATTENPLAAG.
Bovenstaande foto geeft een verzameling ratten, door de manschappen, op de kiek voorkomende, met behulp van den eveneens op de foto voorkomenden hond, in een halfuur tijds gevangen. Deze ratten hadden hun verblijf gezocht onder de hokken van de mitrailleur-honden te Nijmegen.

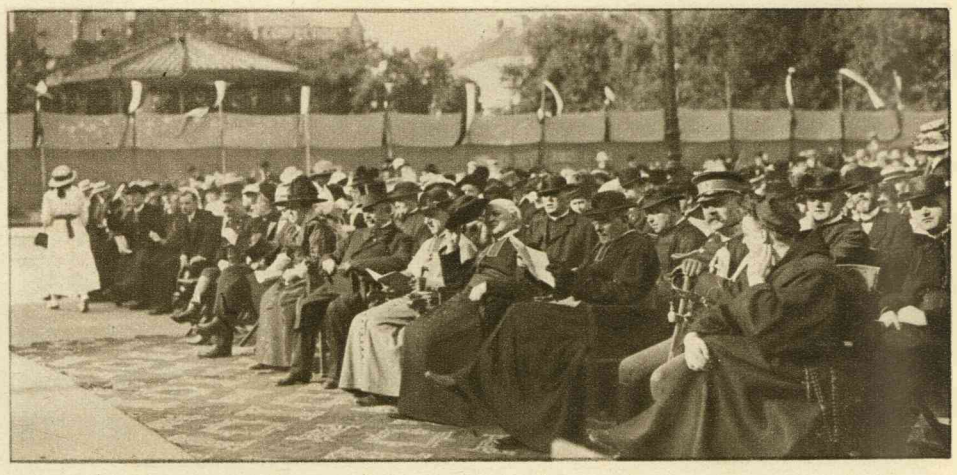

VROUWENARBEID TIJDENS DE MOBILISATIE.
De inschrijving voor den Urgentie-raad te 's-Gravenhage. (*foto „Rembrandt"*).

Ons nieuwe Prijsraadsel.

In antwoord op de vele inlichtingen, die ons door verschillende abonné's gevraagd worden betreffende de bepaling bij onzen nieuwen wedstrijd, dat alleen *die* illustraties mogen worden meegeteld, die tot het *redactioneel* gedeelte behooren, deelen wij langs dezen weg mede, dat wij aan deze bepaling eigenlijk niets hebben toe te voegen. Ter verduidelijking willen wij hier echter enkele voorbeelden geven: De illustraties die voorkomen in of behooren bij de advertenties, mogen *niet* worden meegerekend; de plaatjes die behooren bij het Gedenkboek van den oorlog voor de Jeugd, die òf op het omslag zijn afgedrukt òf als losse bijlage zijn bijgevoegd, worden eveneens *niet* meegerekend, daar zij niet direct tot het redactioneel gedeelte behooren. Daarentegen moeten *wel* worden geteld de afbeeldingen, die de kinderrubriek illustreeren, ook al komen deze op het omslag voor, daar deze rubriek, al wordt ze door een speciaal redacteur verzorgd, onmiddellijk tot het redactioneel gedeelte behoort.

ZEVENJARIGE HEILIGDOMSVAART TE MAASTRICHT.
Links: De kerkelijke plechtigheden te Maastricht naar aanleiding van de zevenjaarlijksche heiligdomsvaart: Een scène uit het openluchtspel „De Legende van St. Servaas". Rechts: Een groep der voornaamste toeschouwers o.w.: Mgr. L. Schrijnen, Bisschop van Roermond; Jhr. G. L. M. H. Ruys de Beerenbrouck, comm. der Koningin; Mgr. Menten; en andere autoriteiten. (*V.F.B.*)